

Deu anys de l'Escola Municipal de Música
Centre de les Arts de L'Hospitalet

Una escola per a una ciutat cada dia més creativa

Ajuntament de L'Hospitalet

L'EMMCA és l'aposta que L'Hospitalet fa per la música i les arts escèniques com a eina idònia per al desenvolupament personal i formatiu dels infants i joves i, alhora, com a vehicle d'integració social i foment de la igualtat d'oportunitats. Representa un model d'educació del qual ens sentim orgullosos. El compromís de l'Ajuntament i la ciutat continua tan viu com el primer dia, ara fa deu anys. Endavant amb la música, el teatre i la cultura!

Núria Marín, alcaldessa
de L'Hospitalet

L'EMMCA és molt més que una escola de música. És un instrument per generar igualtat d'oportunitats, per democratitzar l'accés a la cultura i per millorar l'èxit escolar. És un espai d'aprenentatge artístic i punt de trobada de la ciutadania, de generació de cohesió social d'una comunitat plural i diversa com la nostra. És, en definitiva, una eina de transformació tant personal com col·lectiva. És la reivindicació dels serveis públics com a garants del benestar social per a tothom, també en l'àmbit cultural.

Lluís Esteve, tinent d'alcalde
de l'Àrea de Serveis a les Persones

El projecte

En el moment que l'Ajuntament de L'Hospitalet es disposa a crear l'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet (EMMCA), ja hi ha un recorregut suficient de les escoles de música que permet aprendre de les experiències d'aquestes escoles. En aquest sentit, a L'Hospitalet es planteja una escola amb un model singular, un model que defineix una escola oberta i innovadora.

Oberta perquè la seva vocació de servei públic i de compromís a esdevenir instrument de política pública la porta a superar les tradicionals barreres d'entrada a la comprensió, l'aprenentatge i la pràctica de les arts. No es tracta tant de barreres d'entrada econòmiques —que també— com de superar les de caràcter psicològic i social. La ciutat l'ha de sentir seva, i per això ha de percebre que tothom hi és cridat: no només els que tenen un talent especial per a la pràctica musical o artística; no només els que tenen una vocació molt clara i determinada; no només els qui estan disposats a dedicar-hi moltes hores, condició indispensable, això sí, per assolir determinats nivells d'excel·lència. L'escola, des de bon principi, pretén acollir aquestes demandes diverses.

Innovadora tant des del punt de vista del projecte general d'escola com des del projecte específicament pedagògic. Des d'una perspectiva general perquè, al marge de disposar d'una seu tan desitjada com la que s'acaba d'inaugurar el 2015, la idea d'escola-ciutat, de vertebrar una oferta educativa més enllà de les quatre parets de l'escola, ha estat una vocació, en cap cas la solució a uns problemes d'espai. Això es podrà constatar en el futur més immediat, amb el manteniment, com un del senyals d'identitat del centre, dels vincles amb centres educatius de la ciutat i amb el conjunt de L'Hospitalet.

Des del punt de vista pedagògic, des de l'EMMCA es lidera un model d'escola de música vertebrada a l'entorn del grup. El grup instrumental i vocal o la companyia d'arts escèniques com l'espai en el qual practicar la música, la dansa o el teatre. I el grup, també a la classe d'instrument, com l'entorn natural en el qual s'aprèn tant del mestre com dels companys. Aquesta opció no s'ha d'analitzar tant des de la perspectiva de la racionalització dels recursos —tot i que des d'aquest punt de vista té un impacte important— com des de l'opció pedagògica. En els últims temps, aquesta opció de classe en grup ha constituït un dels nuclis de reflexió i debat en educació musical. Un debat en el qual l'experiència i el model de L'Hospitalet s'ha erigit com una referència inevitable.

Diversitat

Si una paraula sintetitza el projecte d'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet, nascut l'any 2005, és diversitat.

Diversitat perquè no només és una escola de música: és un centre de les arts que —des del seu

disseny inicial— incorpora diferents arts escèniques.

Diversitat perquè es treballa amb diferents llenguatges musicals sense jerarquies, tot fugint de les categories que classifiquen i distingeixen entre música culta i música popular.

Diversitat perquè allò que els alumnes de l'escola busquen i troben en aquest centre són coses molt diferents. Aprendre música amb el màxim d'excel·lència, poder gaudir de la pràctica musical i entendre que l'esforç, la voluntat i el compromís no han d'anar agafats de la mà del patiment, de la promesa de satisfacció futura o de la frustració que massa sovint acompanya l'aprenentatge de la pràctica musical.

Diversitat perquè respon a una dinàmica pedagògica innovadora i flexible.

Diversitat perquè es treballa des de la lògica de les arts comunitàries en la qual es juga a dislocar escales, es treballa des de la confluència de les lògiques descendents i les lògiques ascendents. Fent possible, per una banda, que els llenguatges artístics siguin comprensibles per a tothom i, per l'altra, que tothom pugui expressar el seu talent de la manera més exigent possible i en els espais on se li doni el màxim valor, en aquells espais que sovint es presenten com exclusius per a professionals.

Diversitat perquè la realitat és diversitat i perquè L'Hospitalet és una ciutat diversa. I l'escola té un estret compromís amb aquesta diversitat i a reflexionar la seva ciutat. No és agosarat afirmar que l'Orquestra Simfònica de l'EMMCA és de les poques, sinó l'única, que és mirall de la seva ciutat, ja que un 29% dels seus membres —estudiants de l'escola— tenen un bagatge migratori, igual que L'Hospitalet.

“L’EMMCA desperta la passió per tocar en grup”

Núria Toril, mare de dos alumnes de l’EMCA

Transformació

És un projecte que parteix de la convicció que la cultura és una eina de transformació individual i col·lectiva. La música, la dansa, el teatre fan millors ciutadans i ciutadanes i fan millors societats. Perquè són eines transformadores, emancipadores i que desperten l'esperit crític i la capacitat de comprendre el món.

Creativitat

La creativitat no és una capacitat exclusiva d'una minoria selecta. Tothom té una capacitat expressiva des de la qual mostra la seva creativitat. I aquesta creativitat és una finalitat en ella mateixa (una expressió de talent que dóna pau, felicitat, comprensió...) i també un mitjà per fer millor altres coses.

La creativitat, l'educació musical que potencia aquesta creativitat, té impacte en les capacitats de l'infant, el jove i l'adult. Millora el rendiment escolar, ens ensenya a compartir i a treballar en equip, ens permet ser innovadors en les nostres feines i en la nostra quotidianitat. No en va els estudiants de primària que han seguit el programa d'orquestra a l'escola obtenen, a la prova de competències bàsiques, uns resultats en matemàtiques que depassen la mitjana catalana.

L'educació artística en general i l'educació musical en particular va molt més enllà de l'aprenentatge d'uns llenguatges i d'unes tècniques. Ens permet tenir una determinada actitud davant la vida, davant els reptes individuals i col·lectius.

Proximitat

L'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet interpel·la i se sent interpel·lada

pel seu entorn més proper. No és una illa: és un node connectat amb el que succeeix al seu voltant. El compromís amb el naixement del Toc d'inici de les Festes de Primavera n'és un bon exemple. Col·ligada amb la coordinadora d'entitats de cultura popular i tradicional, l'EMMCA impulsa —juntament amb aquestes— la creació de la Banda Provençana, integrada per estudiants de l'escola que, juntament amb músics de la ciutat, fa viure una de les danses històriques, *El ball de la balsa*, i la fa sonar com a toc d'inici de festa major.

Xarxa

El projecte de l'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet transcendeix les quatre parets de la seu. Tot i la importància i el pes que té disposar d'una seu en condicions com la que s'acaba d'inaugurar, la vocació del centre és continuar treballant amb els centres educatius, de manera que es pugui garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació artística.

Tots aquests principis es desenvolupen a partir d'una oferta que preveu cinc lògiques del tot connectades:

La creació global, a través de l'aprenentatge artístic i, si s'escau, de la representació escènica o interpretació musical.

La creació i la pràctica artística, també per la implicació en els conjunts instrumentals o escènics.

La producció de concerts i espectacles diversos en els quals intervenen alumnes i usuaris.

La difusió d'aquests projectes entre el conjunt de la ciutadania.

L'EMMCA: innovació, diversitat i coherència

Josep Maria Vilar, impulsor i membre del primer equip directiu de l'ESMUC

L'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet va ser dissenyada i està funcionant de manera que hi conflueixen una sèrie de característiques i elements que la fan única en el panorama de l'aprenentatge i de l'ensenyament de la música al país.

Això no vol pas dir que la seva estructura i els seus principis hagin estat inventats *ex novo*, sinó ben al contrari. Aquest organisme públic, municipal, constitueix la primera aposta per implantar entre nosaltres un model docent que té una història considerablement llarga de bones pràctiques docents contrastades i de bons resultats en un bon nombre de països europeus, especialment del centre i del nord del continent. La intenció d'aquest escrit és, doncs, desgranar aquestes característiques, les seves raons de ser i les possibilitats que se'n deriven.

En primer lloc, es destaca la seva voluntat de fer confluïr en un mateix centre educatiu l'aprenentatge i l'ensenyament de les diferents disciplines artístiques: la música i les arts escèniques. La complexitat d'una aposta d'aquesta mena queda compensada amb escreix pel valor afegit que

aquesta confluència permet generar, i que de fet ha estat generant en els deu anys d'història del centre des del moment en què el professorat de les diferents especialitats treballa en xarxa, i es generen propostes i projectes transdisciplinaris.

El públic al qual es destina aquest equipament és del tot ampli; el més ampli possible. No sols és per a qualsevol persona que pugui estar interessada a formar-se en alguna d'aquestes disciplines. Va més enllà d'això, atès que la mateixa dinàmica de l'escola es projecta cap a aquelles persones que encara no en són usuàries, amb una ampliació constant de les franges de població que n'acaben essent. L'EMMCA ha fet del tot seu el lema que durant anys ha estat el de les escoles de música arreu d'Europa: escoles per a tothom i per a totes les músiques. Pot ser enorme la diversitat de persones interessades a formar-se musicalment: pels estils de música en els quals es volen formar, pels instruments que volen tocar, per la forma, significat i sentit global que volen que tinguï aquesta pràctica musical, pel grau de dedicació, pels horitzons que es plantegen... Atenent a això, l'EMMCA ha sabut dissenyar una oferta formativa prou diversa i flexible perquè pugui satisfer àmplies franges d'usuaris.

En aquest sentit, hi destacaria tres aspectes prou importants. El primer, la durada de les ofertes formatives: l'oferta de llarg recorregut que permet que una persona pugui iniciar-se en la música i en la pràctica instrumental des de les beceroles i progressar dins l'escola fins a assolir un grau d'expertesa —en tots els sentits, però més en un sentit musicalment global que no pas en la mera mecànica instrumental— que li permeti gaudir a pler de la pràctica instrumental o iniciar uns estudis professionalitzadors de nivell superior, i

que coexisteix amb altres ofertes de mot més curt recorregut que es dirigeixen a altres persones amb interessos molt més concrets.

El segon, una voluntat decidida d'incorporar les arts comunitàries en l'oferta educativa, que des fa un temps s'ha transformat en una sèrie d'intervencions en espais de la ciutat, la població de la qual seria molt difícil que arribés a esdevenir usuària de l'EMMCA. I quelcom encara més important que això: actuar des de la perspectiva que les arts en general tenen el poder de transformar les persones i de transformar les societats. Tallers de creació comunitària, orquestres i conjunts de vent en escoles de primària i instituts, propostes per a tota la família, etcètera, són exemples de com es concreta aquesta visió.

El tercer aspecte potser és més subtil. No tothom que és a l'EMMCA vol aprendre música; n'hi ha que són a l'EMMCA perquè volen fer música. O teatre. Aprendre i fer, o fer i aprendre són dues dimensions inextricables d'un mateix fet. Aprenem a mesura que fem, no aprenem sense fer, i és difícil que quan fem no aprenguem. Així i tot, n'hi ha que són dalt de l'escenari o dins d'una *big band* perquè volen aprendre teatre o música i n'hi ha que hi són més aviat perquè volen fer-ne. Les estructures de l'EMMCA permeten la confluència dels uns i els altres, fins i tot compartint grup instrumental o escenari, en una interacció entre ells que és beneficiosa per a tots. Per això es fa difícil saber si l'EMMCA té més usuaris que alumnes o a l'inrevés. Només el qui hi acudeix a fer o a aprendre sap si, un cop és allà, es considera més una cosa o l'altra. I només l'EMMCA sap que atén a tothom per igual, i en la mesura en què els uns i els altres es retroalimenten en les seves visions complementàries de com viure l'art.

Però el fet té altres derivacions que també donen un valor afegit a l'EMMCA. De sempre, els ciutadans hem entès que els llocs on s'aprèn són les escoles, mentre que els llocs on es practiquen les arts són més aviat els centres culturals. És obvi, doncs, que si l'EMMCA acull usuaris —i alumnes— que tenen aquestes dues sensibilitats, hi adopta aquest doble perfil: centre educatiu i equipament cultural. La diversitat i la flexibilitat de l'oferta és només un dels elements que aquest ens ja no pot articular amb una visió només des del món educatiu. Més important que això, però, és com la dimensió educativa s'incardina en altres que són inherents a tot equipament cultural, com la producció, la participació, la difusió i la creació.

La participació és fonamental en tot equipament cultural. Però també ho és la producció d'espectacles com a resultat d'allò que l'equip de professionals que hi ha al davant provoca que es generi amb la participació d'alumnes i usuaris. Uns espectacles —musicals, d'arts escèniques o visuals...— que en molts casos hi participen professionals externs a l'escola. La mateixa difusió d'aquestes espectacles produïts des de l'EMMCA crea uns públics que esdevenen nous usuaris —que en aquelles circumstàncies són mers receptors, però potser no solament això...— que amplien els seus cercles d'influència.

Un altre aspecte fonamental del perfil de l'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet és que l'eix vertebrador de l'aprenentatge de la música no és la classe d'instrument, com succeeix a gairebé totes les escoles de música i, sobretot, als conservatoris, sinó que és el conjunt instrumental. És profundament positiu que això sigui així des de molts punts de vista, però especialment des de dos: l'individual de l'alumne o

A photograph of a man and a young girl in a schoolyard. The man, wearing glasses and a dark blue shirt, is looking down at the girl. The girl, wearing a leopard print jacket and pink pants, is standing with her back to the camera. They are in front of a wall with large blue and orange abstract shapes. The ground is paved and has some blue chalk markings.

**“Interpretar música com a experiència,
sensació concreta de participar en la
creació de les obres. Viure tot el procés,
des de l’inici fins al dia del concert. Un
recorregut ple d’emocions.
La percepció-sentiment de l’alumne,
“ho he aconseguit!”.”**

Jesús Rodríguez-Piçó, compositor, professor de
l'EMMCA i coordinador del projecte Orquestra a l'escola,
a l'Escola Santiago Ramón y Cajal

usuari, que d'aquesta manera entén i viu que el plaer de la música és, per sobre de tot, un plaer col·lectiu, socialitzat, compartit, no solament, i no tant, de qui toca amb qui l'escolta, sinó, sobretot, dels que fan música conjuntament. D'altra banda, d'aquesta manera, l'oferta que fa l'Escola és coherent internament: ofereix un nombre de places d'uns determinats instruments per a uns alumnes que podran desenvolupar-se en els conjunts instrumentals que la mateixa Escola ofereix. La relació esdevé clara: s'aprèn instrument per poder tocar en conjunt, i es toca en conjunt en la mesura en què es desenvolupa una expertesa creixent. Una expertesa que s'aconsegueix, també —o sobretot— gràcies al conjunt instrumental.

A la llarga, a més, això permet que el municipi, la societat en la qual l'escola s'insereix, es pugui acabar dotant d'uns grups instrumentals —o vocals, en el seu cas— que poden venir força determinats per l'oferta educativa que prèviament hagi fet l'escola. Si l'oferta pública d'ensenyament musical només ofereix classes de piano, serà molt difícil que sorgeixi una orquestra, de la mateixa manera que seria difícil que sorgís una *big band* si només s'oferís música clàssica. En aquest sentit, i aplicant aquesta visió, l'escola de música exerceix, de manera responsable, una determinada capacitat d'influir en el futur panorama musical de la ciutat.

L'ordre amb què hem anat desgranant les característiques de l'EMMCA ens ha portat a no parlar fins ara d'un element de màxima importància en la seva estructura, com és la confluència de totes les músiques i sense jerarquitització entre aquestes. L'expressió "les músiques" —en plural— no és habitual i potser requereix ser explicada. Ens

referim a totes les seves expressions, la qual cosa no solament vol dir tots els estils i gèneres, sinó també les maneres de viure-la, d'expressar-la, de produir-la. I no pot ser d'altra manera si realment hom té la voluntat, com hem dit, de satisfer voluntats i expectatives de tothom.

Durant segles, només aquella música que hem considerat “clàssica” ha estat ensenyada i apresada en institucions especialment dissenyades per a això; les capelles de música de les catedrals van construir un model d'ensenyament de la música per als professionals; posteriorment, la noblesa en va construir un altre, basat en la classe individual, per als *amateurs*. Mes tard, els conservatoris en van construir el seu, que adaptava elements d'un i l'altre; un model que ha fet seu un nombre massa elevat d'escoles de música —especialment al sud d'Europa—, aplicant-hi només canvis lleus.

D'aquesta manera, la música que el món acadèmic al llarg dels dos darrers segles ha decidit que era “clàssica” continua tenint un paper hegemònic en l'àmbit del seu aprenentatge. La música moderna i les músiques tradicionals continuen no estan presents en molts equipaments educatius musicals, o bé s'hi han incorporat de forma col·lateral i sense fer trontollar l'eix vertebrador de les institucions que continua essent la tradició clàssica.

L'EMMCA, com ho han fet un bon nombre d'escoles de música arreu d'Europa en les darreres dècades, trenca amb aquest model d'un estil hegemònic i uns altres de subsidiaris, i els situa tots al mateix nivell. L'oferta educativa, els plans d'estudis, la producció, les relacions amb els professionals externs..., tots són elements que s'articulen sense oblidar mai aquesta visió no jeràrquica. D'altra banda, també l'aposta perquè totes aquestes tradicions musicals puguin ser apresades a la

mateixa institució provoca que sorgeixin propostes, produccions i creacions que uneixen elements que provenen dels diversos estils i, no cal dir-ho, de les històries personals dels mateixos professional, els quals es vinculen especialment a una o altra tradició concreta.

Ja per acabar, però no pas perquè sigui menys important, ni molt menys, vull esmentar la connexió real i decidida dels estils docents de l'EMMCA, de la seva proposta metodològica, amb els principis actualment acceptats a l'Europa occidental des de fa uns anys, i sobretot d'ençà de l'acceptació dels principis del constructivisme com els més adequats per entendre com les persones exercim l'aprenentatge —no tan sols de la música— i, consegüentment, com els professional i les institucions hem de plantejar l'ensenyament. L'EMMCA fa seus, amb totes les conseqüències, els principis de l'aprenentatge significatiu i funcional. L'aprenentatge nou que es produeix es fonamenta i s'ancora en allò que hom ja sap; i, al mateix temps, es dirigeix cap a la consecució de quelcom que l'alumne pretén aconseguir a través d'aquest aprenentatge. Només si es donen aquestes dues dimensions hi ha veritable aprenentatge. I l'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts planifica la seva labor docent, i també la cultural, prenent-les com a punt de partida i element orientador.

Vegem tres exemples de com aquesta visió pot fer canviar l'oferta educativa d'una escola de música, tal i com ha passat a L'Hospitalet. Primer exemple: el model antic consisteix en què cal un temps perquè l'alumne s'introdueixi en la lectura musical abans d'iniciar-se en l'instrument, de manera que l'aprenentatge de l'instrument ja es pot basar sobretot en la lectura d'una determinada literatu-

ra. El segon, ja l'hem esmentat des d'una perspectiva diferent: la determinació que el conjunt instrumental desplaça l'instrument de la seva posició central té també unes arrels en el constructivisme, en la voluntat que l'aprenentatge sigui significatiu i funcional.

El tercer exemple mereix un tractament especial. Es refereix a un gran canvi de paradigma en la manera d'entendre la classe d'instrument. Quan els conservatoris van desenvolupar el seu model, van prendre del model aristocràtic la classe d'instrument feta de manera individualitzada: un professor, un alumne; o més aviat una alumna. Aquest model ha perviscut no solament en el conservatori, sinó que també s'ha difós a la immensa majoria de les nostres escoles de música. Des del primer dia, l'EMMCA ha aplicat el model de classe d'instrument que des de fa dècades dóna resultats tan positius a molts indrets d'Europa: la classe es fa en petit grup d'alumnes, en un nombre que pot oscil·lar entre els tres i els sis. Les implicacions del canvi de model són moltes, diverses i de gran projecció. D'una banda, l'aprenentatge que fa l'alumne en grup és, com en la resta d'aprenentatges que fa en la resta del seu temps, en grup, en un grup amb el qual comparteix molt més que no pas amb l'adult, que és el seu professor; en un grup del qual també aprèn. No solament aprenem dels nostres mestres, sinó també dels que aprenen amb nosaltres. De l'altra, el fet que la classe es pugui compartir amb iguals —per edat, per procés formatiu...— augmenta la motivació, un element que el mateix constructivisme no para d'advertir-nos que és fonamental perquè l'aprenentatge sigui real.

A més, facilita enormement que la classe i tot el procés d'aprenentatge sigui no pas un lloc on un

adult adoctrina un infant o un adolescent, sinó un espai i un temps o el debat és possible i fàcil, on les idees circulen i serveixen per a l'educació musical i per al creixement personal. Diverses veus han fet notar repetidament la classe individual la classe individual ha estat perpetuada en el temps més enllà del que hauria estat previsible, i fins a uns temps en què la resta de la societat ja va en una altra direcció, la que ha propiciat —a través d'aquesta transmissió de models que s'han de repetir calcats— que el perfil del músic, molt més en uns estils que en uns altres, no hagi evolucionat en paral·lel al seu temps. Per això aquesta aposta, més enllà de la sostenibilitat econòmica que representa i de la contribució a confeir un espai motivador per a l'alumne, es projecta amb força cap a un futur on s'entenguin la pràctica musical i els significats profunds de la música d'una manera més rica.

M'agradaria creure que amb les meves paraules us he transmès no solament la meua visió dels principals elements vertebradors de la proposta educativa i cultural de l'EMMCA, sinó també una cosa més important: que tots aquests eixos s'articulen els uns amb els altres en un tot coherent. Proveu d'eliminar-ne un, i l'edifici s'ensorra; proveu de menystenir-ne un altre, i la seva força es debilita. I d'aquesta coherència en neix la seva profunda força transformadora.

El balanç

Des d'un punt de vista quantitatiu aquests deu anys han tingut un impacte important en el conjunt de la ciutat. Hem fet concerts, activitats per a infants, adolescents, adults, s'han realitzat projectes de col·laboració amb entitats de la ciutat, s'ha participat en projectes de caràcter social que tocaven la realitat del municipi de ben a prop, entre moltes altres iniciatives i processos de creació.

Més de 50.000 persones han passat d'una manera o altra per l'escola. Alguns com a estudiants, altres com a participants de projectes comunitaris, altres com a espectadors de la programació escènica escolar. Només en aquest curs 2014 -2015 ens trobem davant d'una comunitat de 4.750 membres!

D'aquestes 4.750 persones, 1.338 són estudiants de llarga durada. En horari escolar, són 603 els estudiants dels sis centres educatius que toquen un instrument orquestral o que fan dansa dins el projecte d'Orquestra i dansa a l'escola (les escoles Pau Vila, santiago Ramón y Cajal, Gornal, Lola Anglada, Charlie Rivel i Ausiàs March). Aquesta activitat és un element essencial de l'EMMCA, és

el que permet donar accés als ensenyaments artístics, actuar com a palanca d'èxit escolar i ser vehicle de cohesió social en el moment que els alumnes d'aquestes sis escoles continuen a l'escola de música un cop han acabat el programa. I fora de l'horari escolar, l'EMMCA està formada per 735 estudiants de música i teatre amb orígens, capacitats i interessos diversos. Alguns seguint programes d'alt rendiment, altres musicoteràpia, infants i joves que estableixen les bases per a començar la pràctica artística, joves o adults senzillament participant en conjunts instrumentals o vocals, iniciant-se o continuant pràctiques. I molts d'ells participant el mes de juliol en el Casal d'estiu i els cursos intensius que l'EMMCA organitza pel seu alumnat.

L'escola, però, és instrument d'èxit escolar i de descoberta de les arts també a través de la creació comunitària. Només aquest curs, 11 artistes de la música i les arts escèniques han fet la seva residència en 15 centres educatius, tot conformant, amb alumnes

i professorat, noves obres de creació sobre unes bases creatives també noves: crear col·laborativament, prendre decisions artístiques fruit del consens, descobrir i aprendre llenguatges musicals, teatrals i dansístics nous. Canviar el rol del mestre, de l'artista i del pretès "no iniciat" ofereix uns resultats artístics inesperats i unes noves bases sobre les quals els grups-classe poden construir relacions també noves. La creació contemporània esdevé veritable quan els processos creatius són també contemporanis. Aquest curs, 357 estudiants de primària i de secundària han estat artistes per primera vegada treballant braç a braç amb creadors i presentant en els millors escenaris els resultats del seu procés, aconseguint així rebre una nova mirada.

En aquests deu anys, l'EMMCA ha propiciat més de 125 projectes de creació comunitària en els quals han participat més de 15.000 infants i joves.

L'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts també és l'instrument municipal que presenta el programa de teatre, música i dansa destinat a connectar les escoles i l'oferta teatral i aconseguir que l'experiència d'anar al teatre sigui una festa plena d'estímuls. Per aquesta raó, l'EMMCA ha rebatejat el programa clàssic "Anem al teatre" pel de Festival'h, un cicle de música, dansa i teatre per a tots els nivells educatius amb companyies i artistes d'àmplia trajectòria i gran qualitat artística, compromesos amb la comunicació amb els nous espectadors. En aquest curs, 2.695 infants i adolescents han pogut esdevenir espectadors i seguir els tallers addicionals als espectacles.

Cadascuna d'aquestes persones ha aportat la seva energia, vitalitat i ganes d'aprendre que han permès donar vida a l'EMMCA un any més.

Durant aquests deu anys, l'Escola Municipal de Música - Centre de les Arts de L'Hospitalet ha anat més enllà de les activitats formatives i ha obert les portes a tot un seguit de programes i activitats de la ciutat i per a la ciutat.

L'any 2012 es va dur a terme el projecte Caleidoscopi, en el qual estudiants de secundària de l'Institut Margarida Xirgu van retre homenatge a Xavier Montsalvatge ballant una obra seva a L'Auditori de Barcelona, amb la guia de la coreògrafa Constanza Brncic. El mateix any, el compositor Agustí Martínez, compositor resident a l'EMCA, i també amb la Constanza Brncic, van posar en marxa la tercera edició del projecte de creació Trànsit 6.1 amb alumnes de l'Institut Rubió i Ors i l'Escola la Carpa. Tots dos projectes

es van presentar al Mercat de les Flors amb la col·laboració del grup instrumental Barcelona 216.

Un mes més tard, el Big Ensemble de l'EMMCA va participar en el Festival de Música dels Joves Europeus que organitza la Unió Europea d'Escoles de Música (EMU) a Itàlia, amb un repertori que, escrit en bona mesura pel compositor resident, barrejava el *jazz* amb reminiscències de música espanyola.

El maig de l'any següent l'EMMCA, a través de la participació de l'alumnat de dansa de l'escola Gornal, va participar a l'Homenatge a Carmen Amaya en el festival Ciutat Flamenco que organitza el Taller de Músics al Mercat de les Flors. Aquest homenatge dirigit per Juan Carlos Lérída, es va fer juntament amb la Banda Municipal de Barcelona, l'Institut del Teatre i Eva Yerbabuena.

Aquell mateix 2013, es va iniciar un nou projecte de creació que hi va implicar participants ben diversos. El projecte Soterrem les vies, també amb música d'Agustí Martínez, va ser una acció musical reivindicativa. Hi van col·laborar membres de la plataforma "L'Hospitalet sense vies", membres de les associacions de veïns, alumnes de les escoles i de l'EMMCA; es van ocupar els ponts que travessen les vies amb un llenguatge molt experimental. La gran frase "Por fin el arte se pone al servicio de los vecinos" va impregnar aquest projecte i va quedar gravada en totes i cada una de les persones que hi van participar.

Un any més tard, el febrer del 2014, la Fundació Jaume Bofill va convidar l'EMMCA a les jornades Educació Avu, on ens vam explicar oralment i musicalment. Al març, la invitació va arribar de la mà de L'Auditori per participar en el programa Et toca a tu, un concert que conclou tot un any de

preparació que permet als membres de l'orquestra de les escoles de L'Hospitalet tocar juntament amb els més de 90 músics de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, a la sala Pau Casals.

Aquest mateix any la Banda Provençana es va consolidar com l'orquestra que fa el Toc d'inici de les Festes de Primavera, orquestra que, a més d'interpretar

El ball de la balsa ja esmentat, va tocar les peces que acompanyen cada element del bestiar popular, amb músiques compostes per Eduard Casals i Jordi Barbet, professors de l'EMMCA.

A final de curs, per celebrar el cinquantè aniversari de l'Escola Ramón y Cajal i per inaugurar el mural amb el qual Eduard Arranz-Bravo ha descrit el seu mur, l'EMMCA va estrenar la *Cantata dels Colors*, de Jesús Rodríguez-Picó compositor i professor de l'EMMCA.

A finals d'aquest mateix any, l'EMMCA va participar en l'enregistrament del disc de la Marató de TV3, que va ser un dels discs més venuts a l'iTunes durant una setmana, amb més de 200.000 volums en format físic. Estudiants de l'Escola van acompanyar el cantant de L'Hospitalet Antonio Orozco interpretant *El cor que ara es trenca*, versió en català del *Corazón partío* d'Alejandro Sanz, cançó arranjada per dos professors de l'Escola: Climent Lanaspà i Joan Jesús Caro.

A més a més, durant aquest any també es va participar al Cicle de Matinals del CAT, on toquen diferents grups de l'Escola alhora que, amb les seves famílies, descobrien el barri de Gràcia. I el mateix any també es va gravar la música del documental de Torre Barrina, *La ciutat de les idees*.

Participants de llarg recorregut

1.338

603 dins l'horari escolar

735 fora de l'horari escolar

Participants de curt recorregut

3.412

357 en projectes de creació comunitària

360 en casals d'estiu

2.695 en activitats de difusió escolar

Total de participants

4.750

Si mirem enrere, en els darrers deu anys de l'EMMCA hi ha esdeveniments tan rellevants com l'organització —juntament amb l'Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM)— de l'homenatge a John Cage al MACBA, el 2009, a través del muntatge del *Musicircus*. Aquesta obra va convidar grups d'arreu de Catalunya, més de 300 participants tocant simultàniament les seves obres preferides. Una *performance* de la qual el mateix Cage ens va dir: “Pots no sentir res: pots escoltar-ho tot”. O l'obertura del Festival Sonar, a L'Auditori de Barcelona, amb un quintet de clarinets, el 2011. Col·laborant amb el TPK, l'EMMCA va posar música improvisada a la projecció de la pel·lícula d'animació *L'endemà de demà*. I amb TV3, l'EMMCA va fer la historia i la música de cinc peces per al programa *Una mà de contes* i va participar com a grup convidat en dues

edicions de la Festa dels Súpers. Al costat d'aquests projectes puntuals, n'hi ha d'altres que, després de la seva estrena, s'estableixen al calendari anual de l'Escola. En són exemple la presentació dels grups de a la sala Salamandra cada mes de juny, des de l'any 2010, o la presència musical i escènica a l'acte institucional de la Diada Nacional de Catalunya, cada 11 de setembre. Sense menys-tenir la presència constant de grups de l'Escola als actes oficials de ciutat o de les entitats més rellevants, com una oportunitat per als estudiants de posar en valor el seu esforç, projectar-lo i retornar-lo a la ciutat que els hi possibilita.

Però aquest balanç no pot acabar sense destacar la feina de l'àmbit més singular i de dimensió internacional de l'EMMCA: el *jazz manouche*. Comptant amb el millor professorat del país i amb la complicitat de l'Associació de Músics i Aficionats al Jazz Manouche, també amb seu a L'Hospitalet, en aquests deu anys hem organitzat més de 25 classes magistrals de les figures més reconegudes de l'estil. Han visitat L'Hospitalet Tchavolo Schmitt, Brady Winterstein, Hono Winterstein i Sébastien Giniaux, i també Fiona Monbet, Eva Slongo i Casey Driessen, i el Festival Django LH, dirigit per Albert Bello, també coordinador d'aquest àmbit a l'Escola, que es fa cada mes de novembre des de l'any 2010, amb una programació de qualitat excepcional —Biréli Lagrène va ser el cap de cartell de la darrera edició— que atreu públic local i internacional. L'àmbit de *jazz manouche* de l'EMMCA també ha editat tres discos i diversos llibres dedicats a la didàctica d'aquest estil musical.

Peça imprescindible del sistema musical català

Josep Borràs, director de l'Escola Superior de Música de Catalunya

Les escoles municipals de música, els conservatoris i l'Escola Superior de Música de Catalunya constitueixen el sistema públic de l'ensenyament musical del país. Un sistema que, per definició, està en progressió i desenvolupament constants, amb una base sòlida però amb necessitat de més recursos per completar el mapa i per garantir a tota la població l'accés a l'educació musical.

Es pot parlar de sistema en la mesura que es disposa de tots els seus components: cada persona és necessària d'acord amb les funcions i l'abast que li són propis. Tenen papers diferents. En el cas de les escoles municipals de música, d'acord amb principis com proximitat i democràtització, i l'ensenyament superior, amb el compromís amb l'excel·lència i amb l'accés a la professionalització dels seus estudiants. No obstant això, massa sovint es considera que només es pot qualificar de sistema el que té una estructura tancada, jeràrquica i piramidal. Però crec que en el cas de l'ensenyament musical —com, en general, en el sector cultural i educatiu— el sistema s'ha d'entendre més com una xarxa que no pas com una piràmide. Una xarxa endreçada, en la qual cada node hi juga el seu paper, on es poden

compatibilitzar diversos papers, en què l'especialització no significa monocultiu.

En aquest sentit, l'exemple de l'Escola de Música Centre de les Arts de L'Hospitalet (EMMCA) és paradigmàtic. El focus d'atenció està en l'equitat i la proximitat. En fer arribar la capacitat de gaudir de la música a un nombre més gran de ciutadans de L'Hospitalet des de la convicció que això contribueix a tenir una ciutat més justa, una ciutat que aspira a garantir l'accés de tothom a l'ensenyament musical. Ara bé, que l'EMMCA posi l'accent en aquesta funció social no és en detriment de complir amb altres funcions de manera solvent i brillant. Contra el que massa sovint es creu, la proximitat i l'accessibilitat no són contraris a l'excel·lència. De fet, només des d'un compromís irrenunciable amb la qualitat i l'excel·lència es pot assolir un impacte social important. L'EMMCA és important per a L'Hospitalet per la tasca imprescindible que fa a les seves escoles i barris. Però aquesta tasca té impacte en la mesura que els professors que hi participen no ho fan des d'una actitud voluntarista, sinó que són professors amb un gran nivell musical i pedagògic. Amb compromís social i transcendint les obligacions estrictament escolars, i també amb un compromís igual d'important amb l'excel·lència musical i amb la qualitat educativa.

El país necessita densitat cultural. La música, la cultura en general, no pot ser un ornament elitista. Una societat rica culturalment és aquella en què tothom té accés a la música. I perquè això sigui possible, totes les peces som necessàries. Cal que des de l'ensenyament superior mantinguem i reforcem els vincles amb els altres nivells de l'ensenyament musical. Un centre com l'EM-

MCA desenvolupa una funció complementària, tant o més important que la funció de l'ESMUC. I per desenvolupar les seves funcions respectives cal que es coneguin i col·laborin. Cal que comparteixin projectes, coneixement i professionals. Sense jerarquies. Sense paternalismes. Perquè tots som necessaris.

“L’EMMCA ha estat decisiva per al meu futur professional, gràcies al seu propòsit, al seu esperit i a la seva estructura. En aquests anys, he canviat d’instrument, he après a fer música per ordinador... Amb la complicitat dels professors, que sempre han estat receptius i col·laboratius davant les meves inquietuds. Aquest tarannà obert es transmet als estudiants i té la màxima expressió en els concerts: tots ens coneixem, tots cantem les cançons dels altres i tots som les *groupies* de tothom.”

Eugeni Corchero, alumne de l'EMMCA
i representant de l'alumnat al Consell Escolar

Els reptes

La inauguració de la tan esperada nova seu marca un punt d'inflexió en el projecte. L'EMMCA inicia un procés de canvi que permet plantejar-se nous reptes, nous horitzons i permet fer encara més gran i més viu aquest projecte.

L'experiència d'aquests deu anys és el que consolida l'EMMCA com a escola, però, al mateix temps, és el que deixa obrir la porta, el que permet plantejar-se nous i millors reptes. Reptes que en cap cas han d'anar en detriment del que constitueix l'essència de l'Escola, allò que durant aquests deu anys l'ha dotat d'una personalitat i d'una singularitat.

Fins al moment, aquest “ADN” de l'EMMCA ha estat crear sinèrgies amb els diferents agents que formen part de la ciutat, però sobretot ser la plataforma que permeti als infants i adolescents gaudir de la música i les arts escèniques dins de l'horari escolar. Això ha permès a molts infants tenir l'oportunitat d'estar en contacte amb la música, la dansa, el teatre, la creació, la innovació, fet imprescindible per a l'EMMCA. És per això que aquest punt d'inflexió no ha de fer perdre el contacte dels ciutadans i les ciutadanes amb la música, la dansa i el teatre, ja que són eines transformadores que fan

7 combos de *jazz manouche*

6 *big bands*

18 combos

de *pop-rock*

3 grups de teatre

1 grup de música tradicional

3 cors infantils

5 grups de percussió clàssica

1 grup de percussions del món

2 grups de vent

1 banda de metalls

3 grups de corda

1 orquestra d'ukeleles

1 orquestra simfònica

1 orquestra de ministrils

1 cor gospel

despertar a tots i cadascun de nosaltres l'esperit crític i la capacitat de comprendre la nostra realitat.

Així, la nova seu obre possibilitats, però no ha de fer perdre l'essència de l'EMMCA. Aquest seria, en últim terme, el repte central: incorporar-hi nous objectius en una dialèctica integradora amb els objectius que ens han portat on som.

Proximitat-projecció

La nova seu és una gran oportunitat de reforçar els vincles amb la realitat del territori. Possibilita la consolidació i creació de noves xarxes de relació i col·laboració i, sobretot, ens permet estar en contacte més directe amb la realitat social de la ciutat, especialment de Gornal. La vocació de l'EMMCA és de ciutat. Però, des de la nova seu, el compromís amb la realitat social de Gornal és prioritari. Aquesta complicitat ha de tenir un impacte positiu en el barri, i també en la mateixa Escola.

Aquesta consolidació en el territori ha de ser complementària, amb vocació de transcendir-lo. El repte és impulsar el projecte cap a una projecció metropolitana i de país. L'EMMCA ho és parcialment i ha de persistir per consolidar-se com a centre de referència català.

Centre especialitzat - estratègia de ciutat

L'EMMCA té una funció nuclear: la formació. Els seus reptes tradicionals han tingut relació —i així ha de continuar— amb aquest àmbit. Ara bé, L'Hospitalet està fent una aposta estratègica per les indústries culturals i creatives, i en aquest marc la música hi té un paper central. Per aquest motiu, un nou repte per a l'EMMCA és esdevenir un node

“La presència de la dansa en un centre de primària no necessita justificació: enriqueix la qualitat de vida dels infants i estimula les seves capacitats creatives. Però també contribueix a l'èxit escolar: la vivència del moviment i de l'espai que et dóna la dansa permet entendre, per exemple, conceptes geomètrics abstractes. Això ho he viscut a l'aula explicant què era una diagonal: des de la dansa, ho van entendre.”

Teresa Llobet, directora de l'Escola Gornal

bàsic d'aquesta estratègia. Això significa tenir presència en totes les fases de la cadena de valor, des de la creació fins al consum, passant per la producció i la difusió. Tot, sense que aquesta vocació integral perjudiqui la missió del centre: la formació artística i musical.

Llenguatges consolidat s- llenguatges innovadors

Pel que fa al *pop-rock*, ens els darrers anys, una nova generació de joves músics que ha crescut a l'EMMCA ha començat a tenir un paper rellevant en la música de la ciutat. Aquests nous intèrprets troben els canals d'expressió en els concursos de grups joves organitzats a la ciutat i a les sales de la música en viu. Podem dir que l'Escola està contribuint activament a fer créixer el so de L'Hospitalet.

Aquest repte, encara no prou consolidat, no és incompatible amb un de nou: esdevenir un espai compromès i impulsor de la creació contemporània. D'una creació amb fonaments de clàssica però amb vocació radicalment innovadora i contemporània.

Grau professional / inclusió

Un nou repte que podria significar un altre punt d'inflexió per a l'EMMCA és la possibilitat d'oferir el grau professional de *jazz manouche* i de *pop-rock*. Això donaria una consistència a l'oferta formativa en aquests dos àmbits que ajudarien l'Escola a esdevenir centre de referència de país. Però en cap moment aquest repte ha de comportar rebaixar la tensió i l'atenció en el que, en últim terme, dóna sentit al centre com a servei públic de L'Hospitalet: ser una peça bàsica d'inclusió i cohesió social mitjançant les arts.

Amb la il·lusió del primer dia, amb l'experiència de deu anys

Núria Sempere, directora de l'EMMCA

Deu anys d'escola ens enorgulleixen per molts èxits: el nombre creixent d'hospitalencs que fan de les arts escèniques una manera de relacionar-se i d'expressar-se, la seva procedència diversa pel que fa a orígens, sectors socials o gustos artístics, els seus resultats cada dia més excel·lents, la diversitat estètica de les propostes, la projecció pública de les produccions, la imbricació amb escoles, instituts, organitzacions i entitats de la ciutat, la permeabilitat de l'equip professional a incloure les propostes de la comunitat educativa, l'exigència del mateix equip per donar cada dia una millor resposta a les necessitats que planteja la ciutat i l'alumnat...

Però deu anys i un nou equipament són una bona inflexió per plantejar-nos nous reptes!

En els propers deu anys hem de prosseguir la línia de treball sobre l'èxit escolar a través del programa Orquestra i dansa a l'escola, i vetllar per la cohesió social que es produeix un cop els alumnes que han passat pel programa s'integren a l'EMMCA. Hem d'aprofundir en la nostra projecció pública fent-nos més visibles a l'entorn metropolità, alhora que empènyer els estudiants a fer-se

més presents en la vida musical de la ciutat i a emprendre tres nous àmbits d'actuació: residències vinculades a l'estrena de l'equipament, implantació del grau professional de *jazz manouche* i *pop-rock*, i una oferta que s'incardini en el barri de Gornal que ens acull des de fa pocs mesos.

Us ho miro d'explicar en aquest article en tres blocs: què ens cal prosseguir, en què cal aprofundir i quins nous àmbits cal emprendre.

Prosseguir

Èxit escolar i cohesió social a través del programa Orquestra i dansa a l'escola

Aquest curs arribarem a completar el programa a sis escoles: l'Escola Gornal, amb el programa de dansa, i les escoles Pau Vila, Santiago Ramón y Cajal, Ausiàs March, Charlie Rivel i Lola Anglada, amb el programa d'orquestra. És el moment de consolidació del programa a cadascun dels centres fent que cada dia es vertebrin amb més força llurs projectes educatius, i ho és també d'iniciar-lo en nous centres obrint l'espectre d'estils i de llenguatges artístics. L'impacte del programa sobre els resultats acadèmics i educatius és palès (millors notes en les proves de competències bàsiques, més implicació de les famílies en la vida escolar, increment de la seguretat, la confiança i l'autoestima de l'alumnat) i també ho és la singularització d'aquests centres en el ventall de centres educatius de la ciutat. Però, tot i que els resultats en termes d'èxit escolar han progressat en els darrers anys i que l'abandó prematur ha minvat en deu punts, continuem a un 5% de distància dels objectius de Lisboa. L'orquestra i dansa a l'escola han contribuït, sens dubte, a aquesta millora, però encara ens cal fer més feina,

tot replicant-lo a altres centres que el necessiten i treballant coordinadament amb altres àmbits del sector públic, a fi de multiplicar així l'impacte del programa.

Aprofundir

Des de fa temps, L'Hospitalet reclama una rellevància metropolitana que a Barcelona li costa cedir, però en l'àmbit de l'educació artística L'Hospitalet ha posat dempeus una oferta municipal ambiciosa des de tots els punts de vista: per la diversitat de llenguatges amb els quals treballa —trencant amb les jerarquies històriques—, inclusiva amb tots els sectors socials, incardinada en la xarxa d'agents culturals i educatius de la ciutat i compromesa amb la recuperació del patrimoni artístic local. Ara és el moment de treballar per projectar el centre a la pròpia ciutat, entre els hospitalencs que no en fan ús, i també més enllà del municipi, a l'entorn metropolità. Hi ha alguns elements que, sense una empenta addicional, acabarien provocant aquesta projecció: l'EMMCA és l'única escola pública que ofereix *jazz manouche* amb un professorat que són els millors exponents de l'estil en el nostre país. L'EMMCA basteix un model educatiu centrat en la pràctica musical de conjunt que atreu els joves perquè provoca relacions socials basades en el gust per fer música junts, sense renunciar a l'exigència sobre els resultats. L'EMMCA té una orquestra simfònica amb una composició social simètrica a la de la ciutat. L'EMMCA fa recerca sobre les músiques històriques i les fa sonar a les Festes de Primavera a través de la Banda Provençana, ajuntant els seus alumnes amb els músics *amateurs* de la ciutat. L'EMMCA genera projectes de creació compartida entre artistes professionals i

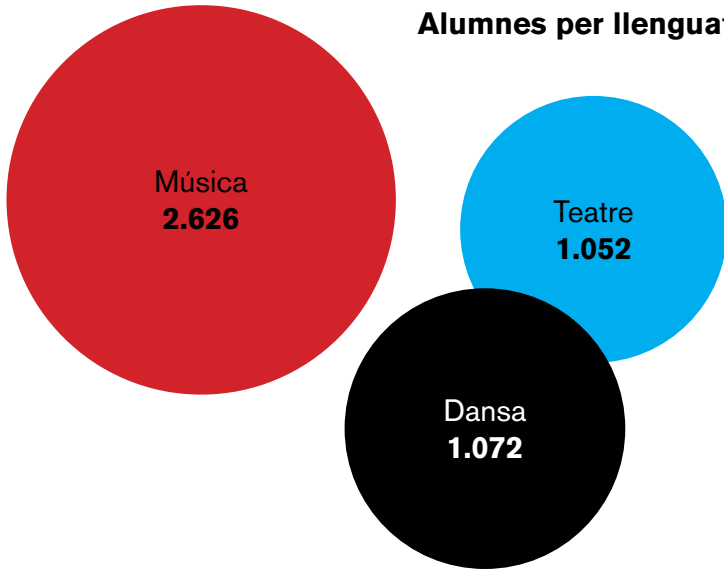
participants no iniciats que s'involucren sense complexos en els nous llenguatges de la creació, que reformulen l'imaginari col·lectiu... El repte que ens presenta la pròxima dècada és compartir amb L'Hospitalet aquests assoliments, impulsar l'alumnat a ser-ne ambaixador a través de la seva pràctica més enllà de l'escola i fer dels seus murs miralls que multipliquin la seva música, el seu teatre i la seva dansa.

Hem de tenyir d'estudiants L'HospiSona i el Festival Clips; hem de dispersar per tota la ciutat el Festival Django L'H; hem de continuar col·laborant amb músics de renom, com Antonio Orozco; hem de continuar ajudant el Comerç per Nadal o les Festes de Primavera; hem de formar part de la vida quotidiana dels centres culturals; hem d'incardinar-nos en les associacions ja establertes —com fem amb la Cofradia 15+1, amb la Casa de Galicia, amb Tro o amb Tr3s qu4rts x 5inc qu4rts. Ser una part del Districte Cultural. Establir encara més vincles amb altres protagonistes de la vida cultural, com la Casa de la Música -Salamandra o el TPK. Omplir de música en viu les sales i els bars, com fem un cop al mes al Kfè-Olé. Portar el nom de L'Hospitalet fora de la ciutat, com hem fet a Barañain o Bolònia, i omplir els locals d'assaig amb els nostres estudiants. Crear una base de públic més gran. En definitiva, volem ser una peça fonamental del planter cultural de la ciutat i que bona part de la difusió artística de L'Hospitalet sigui de producció pròpia, dels seus habitants, siguin professionals o *amateurs*.

Emprendre

Un nou equipament! Els lectors que no estigueu vinculats a l'EMMCA no us podeu ni imaginar el goig que ens ha embargat aquest curs! Estrenar

Alumnes per llenguatges

la rehabilitació de l'antic Institut Pla del Llobregat ha estat ple d'emocions: per primera vegada músiques que només coincidien en els concerts conviuen cada tarda; professorat que només es veia a les reunions comparteix veïnatge diari; alumnat que no es coneixia va i ve junt de l'escola; projectes que requerien un esforç enorme de producció flueixen contínuament; la música i el teatre comencen a influir-se i la dansa n'és a punt. Una rehabilitació austera i responsable econòmicament amb una funcionalitat que només els bons arquitectes són capaços de servir als seus clients. Així és la nova escola: bonica, lluminosa, pràctica i viva.

Amb l'equipament ja estem en disposició de posar en marxa la fase del projecte que necessàriament requeria d'un espai propi: la residència d'artistes, el programa d'ensenyament vinculat al grau professional i els projectes comunitaris vinculats a l'entorn immediat. M'explico.

L'educació artística, per poder ser veritablement significativa, necessita estar en contacte amb la resta de segments de l'ecosistema cultural: la creació, la producció i la difusió. En aquests primers deu anys, hem suplert la manca d'espai propi amb contactes puntuals amb aquests tres segments. Ara ja podem oferir els espais als artistes per tal de fer-los confluïr amb els estudiants. Artistes que utilitzin l'equipament per viure-hi tècnicament i per desenvolupar-hi processos de creació i de difusió vinculats a les músiques, els llenguatges teatrals i dansístics que enriqueixin els processos educatius amb la tensió pròpia del món professional. Ben aviat, una convocatòria de residències podrà allotjar grups musicals, companyies teatrals i de dansa que, a Gornal, hi desenvoluparan els seus processos de creació i els presentaran en aquests districtes de la ciutat. Contribuiran no tan sols a enriquir els estudiants, sinó també a atreure al barri a tot un seguit d'espectadors que el descobriran i que enriquiran la vida cultural de Gornal amb els processos de difusió.

Paral·lelament, i atès que el país no té cap oferta pública de grau professional en *jazz manouche* i *pop-rock*, l'Ajuntament de L'Hospitalet actuarà —com fan altres 23 municipis del país en altres llenguatges musicals— posant dempeus un conservatori professional que doni resposta a les necessitats dels seus ciutadans en matèria d'ensenyaments artístics i que, demanant l'autorització corresponent al Departament d'Ensenyament, doni titulacions amb validesa acadèmica, i articuli un currículum que, sense renunciar a l'exigència que pertoca a aquest tram educatiu, es construeixi sobre els mateixos principis pedagògics que la resta: aprenentatge significatiu, aprenentatge funcional, aprenentatge cooperatiu i aprenentatge

al llarg de la vida. Estem segurs que el compromís de l'escola amb aquests principis és tan profund que no trontollarà pel fet d'oferir ensenyaments reglats. Serà la mostra —i aquest és el nostre repte— que és possible bastir ensenyaments reglats sobre unes bases noves, en sintonia amb els reptes educatius del segle XXI.

Però aquestes dues noves empreses no serien legítimes sense una tercera: la permeabilitat absoluta amb el barri que ens acull: Gornal. Des que hem arribat, el barri ens ha obert els braços. Les seves

entitats i la seva gent ens ha fet seus i ara ens pertoca retornar-los l'acolliment. Hem de respondre a les seves propostes i ens comprometem —avui, per escrit— a ser una organització que s'hi incardini, que respongui a les necessitats que ens plantegi i que dinamitzi una inquietud cultural que es manifesta de fa temps en els marges de l'acadèmia. Nous projectes comunitaris es desplegaran al barri per projectar-lo, per transformar la mirada dels qui l'observen de lluny i per fer-lo enorgullir-se del seu passat, donar-li un nou present i construir un futur on la seva perspectiva tenyeixi de conquesta la dimensió cultural .

Amb deu anys de trajectòria, l'EMMCA ja està en disposició d'abordar els àmbits que mancaven al projecte per compondre tot l'ecosistema del qual és responsable. Ja estem en disposició de fecundar la creació amb el compromís amb la comunitat i el territori, d'estimular l'educació amb els reptes del món professional, d'enriquir la difusió amb produccions professionals, *amateurs* i comunitàries, i de respondre encara amb més força als objectius i als reptes que L'Hospitalet li plantegi, perquè és del tot seva.

Març de 2015

ESCOLA MUNICIPAL DE
MÚSICAARTS CENTRE DE LES

Avinguda de Vilanova, 32
08902 L'Hospitalet
Telèfon: 93 335 92 16
www.centredelesartsl-h.cat
emusica.arts@l-h.cat

Amb la col·laboració de

**Diputació
Barcelona**